

מיכתבים

כנואם בחסר עליון וכמידה לא פחותה כנואף. מה זה נואף? מיראבו, שהתחיל את הקריירה שלו כסרן בחיל-הפרשים, בילה שנים מחייו בכריחה ממאהבותיו או מבעליהן הנכבדים ונודד, לשם כך, מארץ לארץ — לשווייץ, הולנד ואי גליה — ולבסוף אפילו נידון למוות על מעשה פיתוי מוגזם במיקצת (אם כי הוא נחון, בסופו של דבר).

מה הפלא שמת בגיל 42.

איתן שלוי, חיפה

נדורי קורא עברי

על צירוף מקומות מעניין בו התוודע קורא להעולם הזה («מיכתבים», ה' עולם הזה 30.9.87 והלאה).

אף פעם לא הייתי בחו"ל ולכן אינני יכול לדווח כי קראתי את העולם הזה בכל מיני מקומות אכזזיים. לעומת זאת נולדתי בעתליה, שם התוודעתי לראשונה להעולם הזה. את שרותי הצבאי עשיתי בעזה ואחר-כך עברתי תקופה מסוימת בעפולה וגם חזרתי זמן מסוים אחר צעירה בעירורד שבמקום חפר, ובכל המקומות האלה מצאתי זמן ועניין בהעולם הזה. ובתגובה, אפילו בשעת טיול לעיר-פסחה, שלגדות ים-המלח. **עמו עמור**, (עכשיו) עכו

העיתון של הצאר

על תמונתו של ההראלד טריביון («תמורים» העולם הזה, 21.10.87).

מאז ומתמיד היה הטריביון יכול להתגאות במעמד של קוראיו. עכשיו כל קורא עשירי שלו הוא מיליונר, אבל בימיו הראשונים היה אפשר לומר כי כל קורא עשירי שלו הוא בן מישפחת מלוכה.

כך, למשל, חתמה, בראשית המאה, חצר המלוכה הרוסית על 200 מגויים, והגליזנות נשלחו מדי יום ברכבת המהירה מפאריס לארמון הצאר בסנט-פטרסבורג הכירה (לנינגראד של היום).

כיום, כמובן, מיספר המלכים קטן בהרבה ממיספר המיליונרים.

לואי מרקוביץ, תל-אביב

טעות בידכם. אין מדפיסים את הטריביון בכריסל ובאמסטרדם. לעומת זאת מדפיסים אותו גם בלונדון וגם בהאג (וכפי שכתבתם גם בפאריס, בציריך, ברומא ובמאסיי).

הוא גם לא נפוץ רק בעשרות ארצות. הוא נפוץ ב-164 ארצות. **יעקב פרג**, ירושלים

נא להתעדכן

על תפקידים של שרים יוצאי עדות המיזרח («אנשים», העולם הזה 13.10.87).

מוזכ'ל מילגת העבודה, עווי ברעם, כמו כל מילגת-העבודה, איננו מעורבן במה שהולך בארץ. כאשר שלמה הילל הציע לברעם להרגיש את מוצאו הספרדי (למחצה), כדי לרכוש את אהדת הציבור, הגיב ברעם: «זה לא כדאי. אם אעשה את זה, אוכל בסך-הכל להגיע לתפקיד שר-המיטרה (כמו שהיה הילל בעבר).»

ברעם שכח כי מיפלטגו שלו שלחה לממשלה, בקורנציה זאת, ספרדי לתפקיד סגן ראש-הממדי שלה (יצחק גבון); עיראקי (כמו הילל) לתפקיד שר-האנרגיה (משה שחל) ועיראקית — לתפקיד שר-הבריאות (שושנה ארבל-אלמוזלינו). **הרצל בן-שואל**, תל-אביב

פסוקו

של יורד

המדפדף בכרכי העולם הזה יודע כי אין חדש תחת השמש וכי כבר היו דברים מעולם או, יותר נכון, בזומו של עולם. כך היה גם, כבר בגליון העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנה, נושא הירידה בתודעה הלא-ר מית:

● **אמר השבוע יו"ר אירגון האקד"מאים, פרופסור באוניברסיטה העברית בירושלים: «לפסוק. מציון תצא תורה יש משמעות חדשה — כל נושאי התורה יוצאים מציון!»**

(המשך מעמוד 3)

שזיא לא עלתה ארצה בגפה. היא החזיקה את כלבתה פיור בורועותיה.

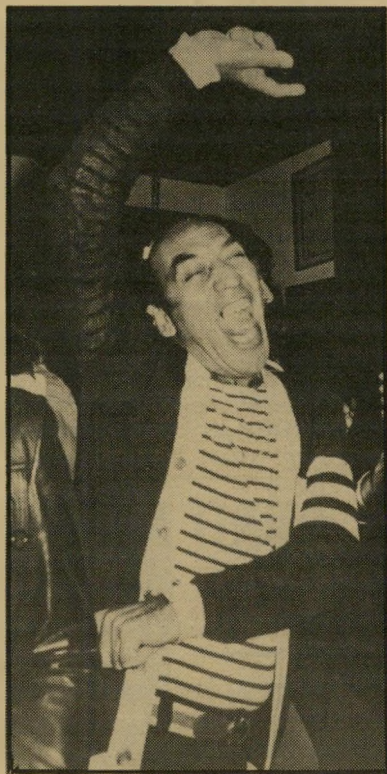
ועכשיו בא העולם הזה והושף חוליות נוספות בקשרה-כלבים של אידה נודל.

לא מספיק שאחותה של אידה, הגב' פרידמן, נאלצה ללבוש אפודה עשויה מצמר שנטווה מן השערות שנשרו מכלבתה של אידה, הרי שגם, כדי להרגיע את בנה יחידה, יעקב, בעת שהיתה עסוקה במאבק ההעלאת אחותה ארצה, נאלצה הגב' פרידמן לקנות לו כלב («במקום הורים היה לו כלב», כדבריה). **מרדכי קסטל**, רמת-גן

מלאכת-יד

על כליו של צייר («שנות טובות», העולם הזה 21.9.87).

אני מאוד מעריכה את ציוריו ורישומיו של

צייר ליפשיץ

יד ימין או יד שמאל?

אורי ליפשיץ. ועד עכשיו סברתי, לתומי, כי הוא יוצר אותם במיכחוליו, או בעפרונותיו, או בעטיו. כא גליון ראש-השנה של העולם הזה וגיליה לי

דבר מדהים: ליפשיץ יוצר את רישומיו בידיו! כך, לפחות, כתוב בעיתון, שחזר על גבי לבן: «חבר-הכנסת גרעון גדות שלה (כברכת שנה טובה) רישום של זאב ובוטינסקי, פרי-ידו של הצייר אורי ליפשיץ.»

ידו הימנית או ידו השמאלית?

שושנה קליגה, תל-אביב

ציפור הסרט

על בחירתה של עדנה פינרו («הסרט הרע תשמ"ז», העולם הזה 13.10.87).

בררר-כלל אני לא רק מסכים כל שבוע עם כל מילה שערנה פינרו כותבת במדור הקולנוע, אלא אני גם נהנה מכל מילה שלה באותו מדור. ועכשיו, פיתאום, בום!

מה היא עשתה לי? איך היא עשתה לי את זה? לקטול את בטי בלו (עם ביאטריס דאל המשגעת) ולהכתיר אותו כאחד הסרטים הרעים של תשמ"ז? זה פשוט פגיעה בציפור-הנפש.

שבתאי ארגל, חולון

נואם ונואף

על רוזן צרפתי (איש-השנה תשמ"ז, העולם הזה 21.9.87).

בכתבה על איש-השנה תשמ"ז הוזכר שמו של הרוזן דה-מיראבו (כמנסחן של אימרות-כנף). חבל שהעולם הזה לא נהג במיקרה זה כמינהגו והרחיב על הרוזן בוערת-הסבר בשולי העמוד.

הרוזן גבריאל אונורה ריקטי דה-מיראבו היה אישיות השווה הערת-שוליים. הוא היה יו"ר האסיפה הלאומית הצרפתית ערב המהפכה ומראשי המהפכה כאשר זאת פרצה. הוא התפרסם

קורא יקר,

ביוני השנה היה יצחק חטואל אדם מיואש. הוא ישב בכלא וחיכה למישפטו באשמת הברחת כמות גדולה של הרואין לישראל. בעבר היה חטואל אלוף ישראל כסוף, וסגן-אלוף העולם בספורט אצילי זה. העד העיקרי נגד חטואל היה ידידו לשעבר, ראו אל העולם הזה. הוא שלח מיכתב לאילנה

נא'שם חטואל בין סניגורים יפתח ומרוז

החלטתי לנעושות רעשו'

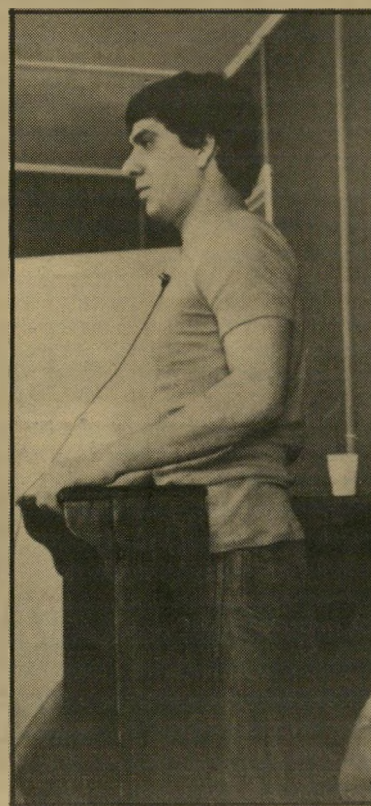
אלון וסיפר את סיפורו. לדבריו העליל עליו ער-המדינה אלקיים עלילה נבזית וחטרת-שחר. חטואל טען כי אלקיים הוא נרקומן חסר יציבות נפשית, אדם שקל מאוד לקנות אותו ולשדלו להעליל עלילות תמורות חופן סמים.

כתב חטואל: «בינתיים העניין נמשך כבר חצי שנה. אני הדימפסע, בכל יום שעובר נגרם לי סבל. החלטתי לעשות רעש, ולא איכפת לי הסבל, כמו המחשבה לאבד את השם הטוב שבנתי. אני גם מפסיד את האולימפיאדה בסיוול, מכיוון שאני לא מתאמן. וכל זאת בגלל עדות של עבריי, נרקומן כרוני, שלא מזמן היה בבית-חולים לחולי-נפש וניסה לא פעם להתאבד בקפיצה מגובה רב וגם על-ידי הורקות. אנא עזרו לי להוציא את האמת לאור!»

פירסמו את מיכתבו של חטואל ואת סיפור הפרשה (העולם הזה 17.6.87) השבוע התברר בבית-הדין שפט כי חטואל צדק. ער-המדינה, דויד אלקיים, חזר בו מצורה דרמטית מגירסתו. לשאלותיהם של הסניגורים, עורכי-הדין דויד יפתח ומשה מרוז, סיפר אלקיים כי העליל על חטואל. הוא הודה כי העליל עליו מכיוון שהיה נרקומן במצב קשה, והמיטרה פיתתה אותו בכדורי אדולן. הוא ידע כי עליו לספק למיטרה את התמונה שרצתה, והפליל את חטואל בפרשת-הסמים. מאז השתקם ונגמל מסמים. הוא רוצה לנקות את מצפונו ולתקן את העוול שגרם לחטואל.

זה תמיד מרגש לגלות שאדם הצועק כי הוא הדימפסע, באמת היה ראוי לעזרה, והצליח להוכיח את חפותו. העולם הזה יעשה תמיד ככל יכולתו לעזור לעצירים ואסירים במצוקה.

עדימדינה אלקיים
אני רוצה לנקות את המצפון!

עדימדינה אלקיים

אני רוצה לנקות את המצפון!